Ч. 282. Середа 18 (31) грудня 1902. Рік XII.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня крім неділь і гр.-кат. сьвят о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Соим краевий.

(*17-те засїданє I сесиї VIII пер.*)

На дневнім порядку вчерашного засїданя поставлено перше читанє отсих справоздань Видїлу краевого:

1) о замкненю рахунків фондів краевих за рік 1901.

2) о прелімінари буджету фонду краевого на рік 1903;

3) о провізорні буджетовій на перші три місяці року 1903;

4) в предметі побору краевої оплати консумцийної від пива;

5) в предметі призволеня громаді Радомишль, мелецкого повіту, на побиранє громадских оплат від напоїв спіритусових, від пива і від меду;

6) в предметі призволеня громаді Переворск на побиранє громадскої оплати від псів;

7) о уділеню обшарови двірскому в Рудках концесиї до побираня митничих оплат від мостів на потоцї Вишенцї в Рудках;

8) о уділеню Радї повітовій в Ярославі концесиї до побираня митничих оплат на повітовій дорозї Ярослав-Гутище і Видїлови повітовому в Ярославі до побираня митничих оплат на громадскій дорозї I. кляси Ярослав-Канчуга.

Засїданє відкрив Є. Е. п. Маршалок краевий гр. Андрей Потоцкий, взиваючи Палату до піднесеня оклику в честь Цісаря. По відчитаню кількох петиций, 3-ох письм судів о видане послів і відісланю сих письм до правничої комісиї, приступлено до першої точки порядку дневного. Справозданє під 1 до 5 відіслано до буджетової комісиї, котра мала здати справу на найблизшім, т. є. вечірнім засїданю. В дискусиї над точкою 6 порядку дневного запротестував п. Стояловский против упривілейованя військових псів і зажадав усуненя дотичного параґрафу. Справоздавець Видїлу краевого пояснив, що тут розходить ся о пси уживані до військових цїлий. Правительство заявило, що не дасть санкциї законови, коли ті пси не будуть звільнені від оплат. Предложенє принято в 2 і 3 читаню. Відтак принято без дискусиї в другім і третім читаню справи під 7 і 8 порядку дневного. — Відчитано внесеня: п. Жардецкого з резолюциєю до правительства о збільшенє чисел середних шкіл в Галичинї і о полагодженє справи середної школи в Ланцутї; п. Станїньского з резолюциєю до правительства о злагодженє кар для тих, котрі виїхали були до Америки, не сповнивши обовязку військової служби. По відповідях на інтерпеляциї і відчитаню нових інтерпеляций, засїданє замкнено і назначено слїдуюче на 7·15 годину вечер.

На дневнім порядку вечірного засїданя стояли: 1. правительственне предложенє о увільненю від краевих додатків дешевих мешкань для робітників і 2. буджетова провізория.

По відчитаню першого предложеня відослано той закон на внесенє п. Леа до податкової комісиї з порученєм, аби з огляду на важність справи, над котрою рівночасно радять в инших краевих соймах, предложила комісия своє справозданє на нинїшнім засїданю.

З черги приступила палата до справозданя буджетової комісиї о провізорні буджетовій на перший чвертьрік 1903.

Ґенеральний справоздавець буджету граф Стан. Бадені, підніс в справозданю, що комісия предкладає Соймови внесенє Видїлу краевого без зміни, бо гадає, що Сойм буде скликаний найпізнїйше в лютім або марті 1903. Комісия буджетова не предкладає Соймови в тій хвили ніякої резолюциї до ухвали в справі скликаня Сойму, лише вносить, аби Видїл краевий робив звичайні видатки лише на основі буджету з р. 1902, однако з додатком, що підвисшені платнї учителів будуть виплачувані вже від січня 1903.

ЗАПИС ВУЙКА ЛЬОКА.

(*З англійского — Джемса Пейна.*)

Як деякі люди, звістні лиш по своїх іменах — Джемс, Вілем, Роберт — або коли живуть дуже дружно зі своїми приятелями, по скорочених іменах, як Джім, Біль або Боб, так бувають і такі, котрим нїби то не треба ніякого імени. Їх імя так мало хто знає, що хиба лиш підпис на їх чеках есть доказом, що й они мають якесь імя, і они через цїле своє житє аж до самої смерти обходять ся лиш зі своїм назвищем.

До сего рода людий належав і мій вуйко Льок. Мало що не всї его знакомі довідали ся аж тодї, що єму дали на хрестї імя Ришэрд, коли то прочитали на єго нагробнику, а коли може єго мати кликала колись Діком, о чім сумнїваю ся, то она була хиба однїсенька. Колись давно був він і жонатий, але й єго жінка — як кажуть — не говорила до него инакше, як лиш „пане Льок“. На мою думку, дав би ся з тим порівнати хиба лиш звичай знатних дам, котрі иноді називають свого чоловіка „мій льорд“; але вуйна Льок не добила ся нїколи аж до того степеня дружности. Скорше вже могла би була говорити до свого чоловіка „мій пане Льок“, бо они подобали більше на якусь купецку фірму, як на супругів, але я переконаний, що она й на то не відважила ся. По кількох роках она померла, але не з того, мов би їй серце з жалю пукло — она не з таких була — померла як людина, вдоволена тим, що наробила ся в своїм житю і вчасно з ним прощає ся.

Она зовсім не була з тих, що то притягають до себе, а все таки лїпше годила ся для вуйка Льока, як він сам або й другі того коли небудь сподївали ся, а хоч він звичайно виглядав на чоловіка твердого серця і острого, то все-таки щиро жалував за нею, і на диво цїлого сьвіта, виявляв свій жаль якось дуже сентиментально. В кождім чоловіцї, скоро він не якоїсь нелюдскої натури, відозве ся чувство, а чим більше відрікати ся своїх природних почувів та душити їх в собі, тим сильнїйше добудуть ся они колись наконець на верх. Хоч вуйко Льок не носив видимої ознаки жалоби по своїй жінцї, от хоч би лиш широкої на два цалї чорної ленточки на капелюсї, то все-таки позамикав всї прикраси і суконї покійної в комнатї, котру нїколи не отвирав, а її книжки — по найбільшій части книжки кухарскі і господарскі — держав під склом мов би мельони або огірки.

Мало людий було би здогадувало ся, що в серци вуйка Льока єсть якесь мягке місце, лиш его сестрінка, Софійка, винайшла єго. Було то хорошеньке дівча, і коли хто, то она, моя своячка, Софія Мею, з котрої з часом зробила ся дуже любеньна панна, мусїла то винайти. Якось в короткім часї по тім, коли она прийшла на сьвіт, померли її родичі, а вуйко Льок взяв її за свою, і мушу по щирости признати, що сповняв супротив неї у всім свій обовязок, аж до того одного, що на жаль було нещастєм для мене. Вуйко Льок не хотів, щоби Софійка віддала ся за того, котрого би сама собі вибрала, бо казав він, „з засади противний“ тому, щоби свояки побирали ся. А то чей кождий знає, що коли хтось „противний з засади“, то звичайно „противний особисто“; з тої точки і вуйко Льок глядів на того, що сватав ся до Софійки. Як би не моя особа, то він не дуже був би побоював ся споріднення крови, а так ся обставина, що ми, Софійка і я, мали того самого дїда, була єму так дуже на руку, що він не хотів нїчого й чути о тім, що колись і я стану лїпший, і моє положенє поправить ся.

Та й я був сиротою, але вуйко Льок не взяв мене за свого, лиш по якімсь часї зробив собі з мене першого помічника і секретаря. Моя платня була маленька, але за то жив я з Софійкою під одною кришею а то стало менї і за велику платню. Я того не можу й до нинї зрозуміти, як міг вуйко Льок гадати, що з такого близького сожитя може вийти щось иншого а не взаїмна приклонність. Він порікав мою любов та називав її дурним розумом, а коли висказав свій погляд що-до подружа межи свояками, додав: „Впрочім не потребую з тим таїти ся і не маю причини не сказати тобі моєї думки, що твоє сватанє представляє ся менї в неконче честнім сьвітлї. Не хочу тим сказати, що уважаю твою спонуку за обчисленє; але тобі треба то мати на увазї, що Софійка стане імовірно моєю спадкоємницею, а твій особистий доход виносить лиш 100 фунтів. Отже ти знаходиш ся супротив неї в такім положеню, як той, що гонить за грішми і

По рефераті ґр. Баденього розпочала ся ґенеральна дискусия над буджетом, в котрій забирали голос пп. Король, Дав. Абрагамович, Гурик і Богачевский. Промови послів були дуже довгі, і засідане скінчило ся аж о год. $2^1/_2$ в ночи.

На нинішнім засіданю стоїть на дневнім порядку дальша дискусия над буджетовою провізориєю, закон о консумцийній оплаті від пива і правительственне предложене о увільненю робітничих домів від краєвих видатків до податку.

До голосу записані ще против буджету пп. Могильницкий, Стояловский і Станиньский, а за буджетом пп. Рутовский, Войт. Дідушицкий, Ґорский і ин. Здаєть ся, що не всі бесідники будуть промавляти, а то з огляду на короткий час і що будуть вибрані ґенеральні бесідники.

Крім поранного відбуде ся ще нині і вечірне засідане, на котрім Сойм буде відрочений.

На вчерашнім засіданю відчитано інтерпеляциї: Пос. Баворовского в справі будови судового будинку в Будзанові; пос. Кремпи в справі заведеня в краю мирових громадских судів і пос. Короля в справі вибору ґр. Старженьского на посла до ради державної з округа стрийского.

Новинки.

Львів дня 30-го грудня 1902.

— Є. Вел. Цісар затвердив вибір пос. Станислава Цїньского властителя більшої посїлости у Водниках на презеса Ради повітової в Станиславові.

— Іменованя. Wiener Ztg. доносить: Є. В. Цісар іменував старосту дра Франца Родера радником Намістництва у Львові.

— ВПреосьв. Митрополит Андрей Шептицкий повернувши в пятницю від родини, занедужав.

— Церков оо. Василиян у Львові під призванєм св. Онуфрея розширено в послїдних днях так, що тепер може в нїй змістити ся о 100 людий більше.

— Новий уряд почтовий увійде в житє з днем 1-го січня 1903 р. в Ясенові, повіта золочівского зі звичайним кругом діланя і назвою „Ясенів коло Золочева". До уряду сего будуть належати: Дубе з присїлком Ґаї дубецкі, Кадлубиска і обшари двірскі Дубе з фільварком ґаї Дубецкі і Кадлубиска.

— Важне для катехитів і тих, що учать релїґії в народних школах. Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих поясною ся в дуже приступний спосіб науку релїґії для дїтий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дїтий шести степенів науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всі три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові по цїні 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю одиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного християнина-католика.

— З'їзд галицких купців відбув ся дня 22 с. м. в Кракові в справі нового правительственного законопроєкту против піяньства. Загрожені в своїх інтересах купцї рішили старати ся посередством парляментарної репрезентациї, щоби на случай ухвали сего закона він не обовязував Галичини, принаймеише аж до хвилї цїлковитого вигаснепя пропінацийного права в якім-небудь видї. З'їзд виявив переконане, що піяньству та єго пагубним наслїдкам в Галичинї зарадити можна найлекше, коли заборонить ся уживати нерафінованого спіритусу як напою.

— Стан воздуха. Нинї під сам конець грудня маємо в полудне 9 степенів тепла; від полудневого заходу віє лагідний теплий вітер, а снїг топить ся мов би на веснї. Взагалї в цїлій Европі стан воздуха в послїдних кількох днях дуже значно змінив ся. В цїлій Данїї лютила ся минувшої пятницї страшна буря і заметіль снїгова; позривало богато дахів з домів і порозносило хати, а на мори порозбивали ся кораблї і судна рибацкі. Норвеґска барка „Пеорі" розбила ся коло Скаґена і утопило ся 11 людий. Дня 27 с. м. показала ся в Будапешті в само полудне на темно-сїрих хмарах прекрасна дуга.

— Копальні угля в Яворжні загрожені. Около 3 години в ночи, з середи на четвер, згоріли в Яворжні під Щаковою в копальнях угля Ґутманів, два закопи до видобуваня угля. Машини парові і варстати уратовано. Копальнї, в котрих видобувалось кількасот ваґонів угля дневно, застановлено, і нема надії, щоби роботи перед кілька місяцями можна на ново розпочати. Катастрофу найбільше відчують робітники, бо звиж 1000 родин позістало без способу до житя. Сама копальня, наслїдком понищеня пожаром помп водних, в части затоплена. Фаховцї обавляють ся, щоби цїлу копальню не залляла вода.

— Замерз в поли. З 22. на 23. с. м. замерз на полях в Ляшках королівских коваль Станислав Подловский, вертаючи в ночи з Полонич, в стані підпитім, а позаяк вертав з ним другий ще коваль Пилип Рупенталь, котрий о тім в селї нїчого не сказав, проте відбула ся обдукция тїла Подловского, в наслідок карного слїдства, яке веде ся в ц. к. суді пов. в Глинянах.

— Знову дефравдация. З Черновець доносять, що адвокат буковинский др. Герман Файнґольд з Радовець, утїк звідтам, спроневіривши депозити в сумі 30.000 корон. Суд окружний в Сучаві вислав за ним гончі листи.

— Поворот дефравданта. Йосиф Тржціньский, бувший урядник зелїзничий, котрий з каси на двірци в Підзамчу спроневірив значнїйшу суму і два місяцї тому назад щез зі Львова без слїду, зголосив ся сам в карнім суді краєвім у Львові і від пяти днїв сидить в слїдчім арешті. Тржціньский виїхавши зі Львова був в Монако, де пробував щастя в рулєту, але мабуть і там єму не пощастило ся і він заїхав аж до Альжіру і там нараз не маючи чого вхопити ся, знайшов ся в такій нуждї, що постановив вертати до краю і ставити ся сам в суді. В тій цїли зажадав він помочи австро-угорских консулів за границею і ось знайшов вже собі спокійне пристановище при ул. Баторого.

— Знайшов собі також причину. Антін Ліндер, з „фаху" злодій позістаючий в постійній евіденциї полїциї а замешкалий при ул. Смерековій ч. 4, прийшов оногди пяний домів і розпочав з жінкою сварку о то, що дїти вже в суботу постягали цукорки з ялинки і з тої

длятого питаю ся тебе: Чи уважаєш то за приличне, щоби ти жив з гроший своєї жінки?"

Я відповів на то, що моя любов для Софійки єсть так велика, що я о таких річах ще й не подумав. — То на всякий случай стало тобі тепер вже ясно — говорив вуйко Льок дальше — а як би ти числив на то, що Софійка по моїй смерти з доброго серця або з якихсь инших причин — оттак говорив він о найблагороднїйших чувствах женщини — віддасть ся тобі — то я моїм завіщанєм не допущу до того. Она буде могла віддати ся лиш за чоловіка з відповідним майном, такого, котрий мав би яких 20.000 фунтів. Колиж би она вибрала собі такого дїдовода як ти, то й сама піде з торбами, а мої гроші будуть призначені на що иншого. Я не припускаю, щоби ти хотів пустити єї на нужду і нещастє, а гадаю лиш, що се застережене зробить раз на завсїгди конець тій дурници між вами. Я так припускаю і длятого можеш і дальше задержати своє становище в моїм домі.

На то сказав я єму, що то не можливо, щоби чоловік з таким серцем і чувством як він, схотів свого одинокого крім Софії свояка лишити бідного і незаосмотреного на сьвітї, а він тодї дуже некрасно вишкірив ся до мене і забурмотів щось про „дїдьчу безличність". Я докинув скромно, що моя надія на него не єсть неоправдана і єго власне почутє справедливости повинно би єї признати, та просив єго — не о ту суму, котру він назначив яко вимогу для подружа з Софією — лиш о якусь маленьку, котра би дала менї можність власними силами добити ся до щастя. У відповіди на то він лиш забурмотів щось такого, що годї було розібрати, а лиш можна було здогадувати ся, що то означає якусь погорду. Ми перестали дальше о тім говорити і довший час минув нам звичайним способом.

Мимо того, що ми мешкали в однім домі, я мало коли бачив Софію, бо я аж до обіду був занятий дїлами вуйка, а й тодї, коли ми були разом, лиш рідко коли була нагода поговорити з нею сам на сам. За то писав я до неї довгі листи, котрі всував їй попід двері, коли раненько сходив ся на долину на снїданє, при котрім єї не було. Листи були повні ніжних чувств і надії, повні плянів на будучність і густо переплїтані зворушаючими стишками. Софійка відповідала як найнїжнїйше і заклинала мене, щоби я не тратив надії та був певний того, що єї любов не змінить ся. Але почутє обовязку і вдячність для нашого спільного свояка наказують їй шанувати єго заказ, а я то знаю, що она би нїколи не віддала ся потайком за мене, як би я зважив ся зробити таке предложене. Я ховав всї єї листи звязані рожевою стяжечкою та перечитував знову і нам навіть на гадку не приходило, що хтось може нам станути на перешкодї в тій невинній але приятній переписцї, аж она нараз одного дня сумно закінчила ся.

В науковій комнатї вуйка Льока, котру він длятого так любив називати, що там розглядав ся в контї у свого банкіра, нїби то єго учив ся, але в котрій впрочім не було анї одної книжки, був красно вирізьблений, дубовий пульт до писаня. То була робота Софійки і я казав єму то нераз, що нїчого в сьвітї так єму не завидую, як отсеї річи. Коли я одного вечера вернув з роботи, він отворив сей пульт і показав на кілька пачок листів, повязаних рожевою стяжечкою. — Отсе знайшов я в твоїй комнатї, молодий друже, то послїднї листи, які ти одержав від твоєї своячки. Она дала менї слово, що не буде більше до тебе писати і лиш під тим услівєм я тих листів не нищу, а лиш замикаю їх в моїм пультї.

Мене взяла злість, що він перешукував мою комнату не маючи права до того і я відозвав ся: Коли ти міг трусити мої річи, то може ти и читав тоті листи?

— За далеко посуваєш ся — сказав він з виразом, котрого нїколи не забуду, бо, щоби бути справедливим для мого вуйка, мушу признати, що він був чоловіком вельми благородним а таке посуджуване з моєї сторони було непростиме. Я і зараз взяв ся єго перепрошувати, але він лиш відповів: „По моїй смерти, мій друже, дістанеш листи назад, але не скорше!"

Дальше ми о сїй справі вже не говорили, а хоч тота пригода не змінила нїчого в наших поверховних відносинах до себе, то все-таки знав я вуйка Льока аж надто добре, щоби то собі затямити, що сподївана „мала сума" для мене тепер вже зовсім пропала. Про людске око були ми як мирна родина, що жиє разом без домашних роздорів, а хоч кожде з нас як би змовили ся, мовчали о тій справі, то все-таки уважали нас, Софійку і мене, за двоє прихильних собі молодих людий, з котрих колись імовірно буде пара. Як би мій вуйко не бажав був того, то після гадки людий міг би був легко нас розлучити і віддати мене до якогось чужого дїла. Але як я то вже сказав, дорога, на котру він взяв ся була иньша і на єго думку відповіднїйша.

В шість місяців опісля вуйко Льок нагло занедужав, а хоч, що правда, лиш кілька днів полежав, то все-таки, як я то опісля довідав ся, недуга була дуже поважної натури. Показали ся ознаки недуги серця, а лікар на єго жадане сказав єму, що другий раз остерігане не поможе нїчого або иншими словами, що другий напад може зле закінчити ся. Старенький панок приняв ту заяву спокійно, заприкітив лиш, що єго справи зі взгляду на ту мож-

злости розрізав собі черево. Рана єсть небезпечна і стация ратункова відставила Ліндера до шпиталю.

— Від загару з зелізка до прасованя. При ул. Шпитальній ч. 33 прасувала жінка Івана Шереметы біле а трое малих дітий бавило ся коло неї. Нараз мати побачила, що діти нїби позасипляли і стала їх будити; коли же виділа, що діти не рушають ся, наробила крику і закликала сусідів на поміч. Ті однак не могли нічого порадити, бо бідні діти загоріли були сильно від вугля в зелізку до прасованя і аж стация ратункова відратувала діти.

— Фальшівник гроший. В Новім Санчи арештовано сими днями котляря від зелізниць Шуля з Нов. Санча, котрий вже від кількох місяців фабрикував фальшиві 5-коронівки, 1-коронівки і монети по 10 і 20 сот. Монети ті курсували вже від осьми місяців в Новім і Старім Санчи, але годі було вислідити, хто їх фабрикує, аж ось цїла справа вийшла на верх на сам св. вечер лат. Різдва. Того дня, коли вже всї робітники в зелізничих варстатах мали по полудни вільний час, приїхав Шуль до Стар. Санча і ходив всюди по шинках, пив і частував своїх товаришів та знакомих і всюди платив пятикоронівками. Різникови в Старім Санчи був Шуль вже від давна винен гроші, а тепер заплатив єму пятьма пятикоронівками. Різникови дуже сподобали ся ті пятикоронівки, бо були новісенькі, мов би лише що вилетіли з монетарні, і він длятого спитав Шуля, звідки він дістав такі монети. На то відповів Шуль, що дістав їх в касі зелізничій, коли відбирав місячну платню. Різник видячи, що Шуль розкидає тими монетами, пішов до каси податкової в Старім Санчи і аж там пізнали, що то фальшиві гроші. Фальшівника тоді зловили і відставили до арешту суду повітового. При ревізиї знайдено при нїм ще кілька штук таких монет з угорским гербом а кілька корон і монет по 10 до 20 сотиків з австрийским гербом, так добре зроблених, що не можна їх зовсїм відріжнити від правдивих. Як би не то, що ті монети були новісенькі, що то аж впадало в очи, то ніхто не був би здогадав ся, що фальшиві гроші. В помешканю арештованого в Нов. Санчи за зелїзничою кольонією в Дубрівцї знайдено машинку і всї прилади потрібні до роблення фальшивих монет.

— Померли: Ґр. Август Лось, предсїдатель ради надзираючої гал. Товариства кредитового земского, б. посол до ради державної, вчера, дня 29 с. м. в 73 роцї житя; — О. Фабиян Жуковский, найстарший сьвященик-ювилат львівскої архиєпархії, вислужений декан, парох в Оліві, зборівского деканата, д 23 с. м., в 90-ім роцї житя, а 56-ім сьвященьства; — о. Александер Миронович, парох-ювилат в Ораві, скільского деканата, дня 20 с. м., в 86-ім роцї житя, а 51-ім сьвященьства; — о. Николай Осїдач, парох в Дорогомишли, яворівского деканата, дня 15 с. м., в 35-ім роцї житя, а в 10-ім сьвященьства; — Олекса Полотницкий, урядник дирекциї домен і лїсів у Львові, дня 26 с. м., в 70-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Всхідно - північно - західний австрийский звязок зелїзничий. З днем 1 сїчня 1903 входить в житє новий додаток до звязкової тарифи часть II, містячий в собі знижені цїни единичні для поодиноких артикулів і реляций. Через се зносить ся тарифу чrсть II, зшиток 6 з дня 1 сїчня 1902 враз з дотичним додатком I.

Телеґрами.

Відень 30 грудня. Ґр. Лямсдорф прибув вчера о годині $7\frac{1}{2}$ вечером до Відня. На двірци повитали єго члени російскої амбасади і представителї Болгариї. Нинї буде ґр. Лямсдорф на авдиенциї у Є. В. Цїсаря, а вечером возьме участь в двірскім обіді. В середу буде на снїданю у ґр. Ґолуховского, вечером на обіді у Архикн. Франц Фердинанда, а відтак відїде до Росиї.

Відень 30 грудня. Wiener Abendpost доносить, що Цїсар дозволив Архикн. Леопольдови Фердинандови зложити достоїньство Архикнязя і всї почести і носити на будуче імя Леопольда Вельфлінґа.

Рим 30 грудня. Аґентия Стефанїого доносить: Австро-угорский амбасадор з порученя свого правительства виповів в урядовій нотї заключений між Австро-Угорщиною а Італією торговельний договор, котрий перестає обовязувати з днем 31 грудня 1903.

Мадрид 30 грудня. Мароканьскі ворохобники розбили войска султаньскі, котрі утратили 2000 убитих. Султан замкнув ся в палатї і велїв скріпити укріпленя міста та стягнути до столицї всї войска.

Каракас 30 грудня. Бюро Райтера доносить, що Венецуеля єсть тепер готова зробити всякі уступки, а навіть відступити від жаданя звороту фльоти, яку їй держави забрали.

Надіслане.

ливість вже давно впорядковані і не дав нічого пізнати по собі ні найменшої зміни аві в своїм настрою ані в своїм поступованю. Лиш для Софійки, як она то опісля розповідала, оказував ще більше любови як звичайно, а я рад був з того, що не відозвав ся перед нею якимсь прикрим словом о нїм. Та й з моєю обавою, що вуйко Льок мене напевно видідичить, таїв ся я пильно перед нею, а того мого переконаня вуйко Льок не захитав нїколи в менї хочби й якимсь наменьшим доказом прихильности походячої із спорідненя. Але конець мав показати, як легко може чоловік не то чужих людий але й близьких свояків фальшиво осудити. В короткім часї по тім поробив вуйко деякі зміни в уміщеню свого майна і одного вечера дістав від свого адвоката капітал в сумі 20.000 фунтів. А що було вже пізно, щоби ті гроші можна було поки що зложити в якімсь банку, замкнув він їх в своїм пультї і здоров як звичайно положив ся спати. На другий день застали ми єго вже неживого в постели! — —

Хоч і не було великої любови між нами, то все-таки тота нагла катастрофа наповнила моє серце щирим жалем а Софійку таки так тронула, що она для поверховних справ не мала голови. По похоронї зголосив ся до неї вуйків адвокат; але она не хотїла й побачити ся з ним, лиш відослала єго до мене, торо, що не без якоїсь тріволи думав о постанові завіщаня покійника.

— Зараз все полагодимо — казав адвокат усьміхаючись прихильно — а я хотів показати трохи по собі, що маю ще якусь надію — бо тут всего лиш двох спадкоємців, та й ті, як чую, мають стати одним, отже нема причини, щоби закони до того мішали ся, чого в противнім случаю вимагав би зміст завіщаня. Ваш вуйко заказує в нїм своїй сестріцї, щоби за нікого не віддавала ся, хиба лиш за такого, що мав би бодай 20.000 фунтів. А відтак, мов би хотів означити тоту особу, котру для неї призначив, лишив для вас точно таку суму та ще й кілька сот фунтів звиш того, котрими очевидно має ся покрити податок від спадщини.

— Любий, старий чоловічок — сказав я з тиха, він же й подобав на такого, що так би зробив! — —

— Ну та й дивний, майже характеристичний спосіб, в який він вам записав гроші — говорив адвокат дальше. — Мому своякови Джонови Льокови — так стоїть в завіщаню — записую мій пульт зі всїм, що в нїм єсть, бо знаю, яку вартість він має для него — а в тім пультї знаходять ся гроші і кілька звязаних пачок листів. Отже нема сумніву, що ті гроші вам належать ся.

Менї яко чоловікови, що не розуміє ся на праві, годі було оспорювати постанови закона, тим більше, що і Софійка годила ся з поглядами адвоката. Она казала, що вуйко Льок мав завсїгди лиш єї щастє на оцї та й як міг би був єго инакше укріпити? Она анї на хвильку не сумнївала ся о єго добрих намірах. А хиба-ж я міг противити ся її в тій ранній добі нашої любови, заким ми ще не побрали ся. Я і пізнїйше анї словечком не дав ся почути, що сумніваю ся о тім. А всетаки менї здає ся, що як би вуйко Льок був лиш трошечки довше пожив — хоч би лиш 24 годин довше — то папері повандрували би були до банку, а пульт і то, що в нїм було, не були би стали ся для мене так цїнним записом.

— На коляду і на дарунки в день св. Николая для молодїжи надають ся дуже добре ілюстровані видання руского товариства педаґоґічного у Львові, як ось слїдуючі: *Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (третє цїлком змінене виданє) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні Б. Левицького — під зарядом В. І. Вебера. (Телефон число 369).